

[Udenrigsministeren.]

mennesker er blevet hjemløse. Der består også et stort genbosætningsproblem for så vidt angår omkring 400.000 angolesiske statsborgere, der for øjeblikket befinder sig i Zaire.

En dansk udviklingsbistand til Angola må ses som en opfølgning af EF-udenrigsministrenes erklæring af 23. februar 1976, hvori der bl. a. gives udtryk for beredvillighed til at udvikle samarbejdsforbindelser i det omfang, hvor dette er ønsket af de afrikanske stater.

I begrundelsen til det stillede spørgsmål henvises til, at mange afrikanske lande har et større behov for hjælp end Angola og Mozambique. Det er rigtigt, at Afrika tæller en række af de fattigste udviklingslande, og langt over halvdelen af Danmarks udviklingsbistand går da også til dette kontinent. Dette gælder ikke alene den tosidede danske projektbistand, der er koncentreret på et begrænset antal lande, men også statslån, som udgør omkring halvdelen af Danmarks tosidede bistand.

OECDs komité for udviklingsbistand (DAC) har netop på det årlige møde i Paris, hvor den danske udviklingshjælp gennemgås, udtalt sin anerkendelse af den danske udviklingsbistand, herunder den geografiske fordeling af bistanden med koncentration på de fattigste udviklingslande.

Mange lande i Afrika har også nydt godt af den særlige danske projektbistand, som ydes til projekter, administreret af de internationale organisationer. Denne bistand ydes netop fortrinsvis til de lande, der af FN er karakteriseret som de »mindst udviklede«.

Blandt fattigere afrikanske lande, der har modtaget statslån eller den særlige danske projektbistand gennem internationale organisationer, kan nævnes Sudan, Mali, Øvre Volta, Lesotho, Gambia, Niger, Senegal, Benin (tidligere Dahomey), Tchad og Etiopien.

For så vidt angår de tørkeramte afrikanske lande, der særligt fremhæves i begrundelsen for det stillede spørgsmål, er jeg enig i, at disse lande har haft og stadig har et stort behov for hjælp. De lande, det i første række drejer sig om, er de såkaldte Sahel-lande (Senegal, Gambia, Mali, Niger, Øvre Volta, Tchad og Mauritien). Men også Etiopien og Somalia har været ramt af tørke.

Fra 1973 og til i dag har Danmarks bistand til de tørkeramte afrikanske lande andraget ca. 17 mill. kr., som først og fremmest er blevet

anvendt til fødevarerhjælp. Hertil kommer betydelige beløb gennem verdensfødevareprogrammet, som Danmark er en af hovedbidragsyderne til. Ligeledes er der gennem vort medlemskab af EF blevet og bliver fortsat ydet hjælp netop til de tørkeramte lande. Endelig har en række af de pågældende lande, som det fremgår af foranstående, modtaget støtte i form af statslån og projektbistand.

Vi yder altså et betydeligt bidrag til hjælpearbejdet i de tørkeramte afrikanske lande. Danmark vil fortsat være positivt indstillet over for dette arbejde.

Af *Dohrmann* (FP) til finansministeren (9/9 76):

»Finder ministeren ikke, at tiden nu er inde til at gennemføre fremskridtspartiets forslag og afskaffe ordningen, hvorefter tjenestemænd, der samtidig er folketingsmedlemmer, oppebærer dobbeltløn?«

(Spm. nr. 789).

Begrundelse.

Som ministeren sikkert kan erindre, har fremskridtspartiet gang på gang påpeget det urimelige i, at skatteyderne skal betale enorme beløb til offentligt ansatte, der er medlemmer af folketinget og som sådanne får dobbeltlønninger uden at udføre et stykke reelt arbejde.

Urimeligheden i denne fremgangsmåde er ikke blevet mindre efter indgåelsen af august-miniforliget, som rammer de lavtlønnede og pensionisterne særdeles hårdt.

Regeringen og folketinget kan heller ikke med god samvittighed opfordre andre til at være tilbageholdende med krav uden først at afskaffe egne særfordele.

Finansminister *Knud Heinesens* svar (17/9 76):

Ved to lejligheder – nemlig i april og november 1975 – har jeg i folketinget kommenteret fremskridtspartiets tidligere fremsatte forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af folketingsmedlemmers adgang til at oppebære aflønning som tjenestemand samtidig med folketingsvederlag.

I mine svar gav jeg udtryk for, at jeg fandt det mest korrekt, at eventuelle ændringer i reglerne, som er indeholdt i »ombudsbekendtgørelsen« af 31. maj 1972, sker efter initiativ fra partierne og efter forudgående drøftelse par-